

Missing Image

Η Λουλού, έπειτα από μια περιπετειώδη διαδρομή, βρήκε αγάπη και στοργή στην οικογένεια της Άννας Βαγενά και του Λουκιανού Κηλαηδόνη. Η ιστορία της καταγράφεται στο ομώνυμο βιβλίο από τις εκδ. Πατάκη.

«Τετράποδες» αφηγήσεις

Συγκινητικά, τρυφερά και στοχαστικά, πέντε βιβλία με ζώα σε ρόλο πρωταγωνιστή

Της ΤΑΣΟΥΛΑΣ ΕΠΤΑΚΟΙΗ

Πώς βλέπουν, άραγε, τον κόσμο και εμάς τα ζώα, ιδιαίτερα εκείνα με τα οποία συμβιώνουμε; Τι προκαλεί περισσότερο την περιέργειά τους; Τι τα κάνει να αγχώνονται; Τι τα φοβίζει; Τι τους δίνει χαρά; Πώς εκφράζουν όλα αυτά τα συναισθήματα – και την αγάπη τους; Πέντε βιβλία –για ενήλικους, αλλά και για μεγάλα παιδιά και εφήβους– που κυκλοφόρησαν τους τελευταίους μήνες επιχειρούν ακριβώς αυτό: να δώσουν στα ζώα ρόλο πρωταγωνιστικό, ενίοτε και του αφηγητή της ζωής με τους ανθρώπους τους.

Η Λουλού, στο ομότιτλο βιβλίο της Άννας Βαγενά (εκδ. Πατάκη), αφηγείται την περιπετειώδη διαδρομή της. Γεννήθηκε ως αδεσποτάκι στις Σέρρες, υποθετήθηκε από μια τρανς, τη Βίκι, που τη λάτρευε, όμως κατέληξε δεμένη με μια βαριά σκουριασμένη αλυσίδα έξω από μια ταβέρνα στο χωριό Μύρα, κοντά στη Λάρισα. Εκεί την είδε για πρώτη φορά η Άννα και αποφάσισε να την υιοθετήσει. Ήταν 2012. Από τότε η Λουλού είναι μάρτυρας της πολυκύματης ιστορίας της οικογένεια Βαγενά - Κηλαηδόνη, με αποκορύφωμα την ασθένεια και τον θάνατο του Λουκιανού.

«Καρδιακή ανεπάρκεια», άκουσα να λένε οι γιατροί που έρχονταν να τον δουν. Σπάνια πα σκωνόταν από τον καναπέ και συχνά έβαζε ένα μπκάνημα στη μύτη του για να αναπνέει. Στενοχωριόμουν πολύ να τον βλέπω έτσι. Εκείνος όμως συνέχιζε να με καϊδεύει όταν καθόμουν δίπλα του. Μια φορά έφυγε για το νοσοκομείο και δεν ξαναγύρισε στο σπίτι μας. Ή μάλλον γύρισε σε ένα πλήνιο δοχείο, μετά την αποτέφρωσή του στη Σόφια. Η μαμά και τα κορίτσια έκλαιγαν και μου σπάραζαν την ψυχή», λέει η Λουλού που, γριούλα πια, ζει καθηλωμένη σε αμαξίδιο λόγω συνδρόμου Cushing. «Όποτε κάποιος προτείνει στην Άννα να μου κάνει ευθανασία, γίνεται έξαλλη! "Αφού δεν πονάει, θα μείνει μαζί μας όσο αντέξει η καρδιά της. Εσείς αν είχατε ανάπνοο μέλος στην οικογένεια θα του κάνατε ευθανασία"; τους ρωτάει. Δεν την άκουσα να βαρυγκοιμάει ούτε μια φορά. Εκεί-

Και στα πέντε βιβλία που κυκλοφόρησαν πρόσφατα στα ελληνικά, γίνεται φανερό πώς τα ζώα μας δίνουν ευτυχία, μας μολιάζουν με την αθωότητά τους, μας γιαιτρεύουν με την αγάπη τους. Μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους.

δηγημάτων του Κώστα Σωτηρίου «Λακωνίας 8» (εκδ. Θεμέλιο), δεκαεπτά σκύλοι –ο Ρούτι, η Σβούρα, ο Μάρκος, ο Φώντας, ο Ζήσιος, ο Χασάν κ.ά.– γίνονται αφορμή να ξετυλιχθούν ισάριθμες ιστορίες: για έρως που γεννιούνται στην αίσουσα αναμονής κάποιου κτηνίατρου, για ένα ζευγάρι νέων επιστημόνων που φεύγουν για ένα καλύτερο μέλλον στη Γερμανία και αφήνουν το κατοικίδιο τους στους γονείς τους, για ένα τετράποδο που πεθαίνει μην αντέχοντας την απώλεια του ανθρώπου του, μεταξύ άλλων.

Αν μοιράζετε τη ζωή σας με κάποιο ζώο θα απολαύσετε και τα τέσσερα αυτά βιβλία, θα δείτε σ' αυτά κομμάτια της καθημερινότητάς σας, θα γελάσετε και θα συγκινηθείτε. Αν δεν έχετε ποτέ ζήσει με κατοικίδιο, ίσως διαβάζοντάς τα το σκεφτείτε, γιατί θα συνειδητοποιήσετε ότι τα ζώα έρχονται στη ζωή μας και την αλλάζουν. Μπορεί να μην το συνειδητοποιούσε εγκαίρως, ίσως να μην το συνειδητοποιούσε καν μερικές φορές, αλλά αυτό συμβαίνει. Μας δίνουν ευτυχία, μας μολιάζουν με την αθωότητά τους, μας γιαιτρεύουν με την αγάπη τους. Μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους.

Αλληγορία

Εξίσου δυνατό είναι το πέμπτο βιβλίο, η νουβέλα «Απομνημώτιο Λοιμωπτότων Ζώων» του Νικόλαου Σπηλιόπουλου (εκδόσεις Κίχλη). Εκεί, διάφορα ταλαιπωρημένα ζώα –μια κακοποιημένη από παιδική γάτα, ένας κύνος που έχει χάσει το ταίρι του, ένα φυγαδευμένο από τη Γάτα λιοντάρι, ένα τραυματισμένο δελφίνι– αφηγούνται βίαιες ιστορίες βασανισμού τους από έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος έχει πάψει να είναι η κορωνίδα της Δημιουργίας και έχει γίνει η ασθένειά της. «Ποιος το ζώο, ποιος ο άνθρωπος, δύσκολο να πεις...», γράφει. Πρόκειται ουσιαστικά για έναν συγκερασμό λογοτεχνίας και φιλοσοφίας, μια αλληγορία για τον δυτικό πολιτισμό που έχει μετατραπεί «σε κάτι άσρακο, αφύσικο και ουδέτερο που δεν μπορεί πια να είναι πολιτισμός», όπως λέει ο συγγραφέας. Η προτροπή του: Η επιστροφή σπ... ζωσύνη – ίσως τη μόνη λύση, το μόνο φάρμακο.

νο που την ακούω να λέει συνέχεια είναι ότι όσοι αγαπιούνται αληθινά δεν χωρίζουν ποτέ...»

Ακριβώς αυτό συμβαίνει με τον μακαρίτη σκύλο της Κωνσταντίνης Δασκαλάκη, ένα λεικλαντ τεριέ, που στο βιβλίο «Ο αξιολάτρευτος Λουπέν» (εκδ. Λογότυπο) μοιράζεται με τους αναγνώστες τις εμπειρίες του δίπλα στην Κωνσταντίνα και τον Ηλία, τους κηδεμόνες του. Σε μεγάλη ηλικία, χορτασμένος από βόλτες, φαγητό και αγάπη κλείνει τον κύκλο του ήρεμος. «Στο άκουσμα της βαριάς μου ανάσας, έτρεξαν να με αγκαλιάσουν. Ήταν αυτό που περίμενα. Αφέθηκα στα χέρια τους. "Μην στεναχωρηθείτε που δεν θα με ξαναδείτε. Να θυμάστε μόνο τις όμορφες στιγμές

που ζήσαμε μαζί. Η ζωή συνεχίζεται"». Στη «Γάτα του κυρίου Που» της Χριστίνας Φούσκα (εκδ. ΑΩ) το αφηγηματικό πρόσωπο αλλάζει (από πρώτο γίνεται τρίτο) και τα όρια ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα είναι δυσδιάκριτα. Η Φου, που έχει μάτια γλυκά σαν μέλι, ακροπατά δίπλα στον κύριό της άλλωστε στη θλίψη κι άλλωστε στην ευτυχία. Είναι μαζί στα πάντα, μέχρι το τέλος μιας γλυκόπικρης διαδρομής: «Το φως της αυγής τους βρήκε αγκαλιασμένους πάνω στο κρεβάτι. Αποκόλυπτε το περίγραμμα δύο σωματίων που λάμπουν σε μια κατάφωτη παραλία. Ένα μεγάλο κύμα είχε σβήσει τα χνάρια από τις πατούσες τους κι έτσι κανείς ποτέ δεν τους αναζήτησε». Τέλος, στη συλλογή